

stende som Himlens Stjerner, der ogsaa kommer frem i Mørke. Han sendte hende til London, hvor han skaffede hende Plads paa en stor Systue. Der arbejdede hun for sit Brød og tænkte paa ham, naar hun var træt og modløs. Hun grundede paa, hvordan Romneys Ansigt vilde se ud, „naar de to engang mødtes efter Døden, og om han vilde kende hendes da“.

De saas dog før. Et Aar var gaaet. Lucy, den brystsyge Sypige, der syede saa hurtigt og stille ved Siden af Marian og ofte lænede sit Hoved mod hendes Stoleryg under Hosteanfaldene, kunde omsider ikke mere arbejde. De andre fortalte, at hun laa hjemme hos sin lamme Bedstemoder. Marian forlod straks sit Arbejde for at pleje disse to. Her finder Romney, der stadig gaar om til fattige, hende.

„Det undred' hende neppe, at han kom;
 som blød Novembersne paa nøgne Marker,
 som Græs paa Grave, Mos paa mugne Sten,
 som Solen i en faldefærdig Hytte
 igennem Murens Revner, ja, som Trøst
 til den, der sørger, kommer gennem Savnet,
 som Himlens Lindring gennem Dødens Pine,
 han kom, ukaldet, der, hvor Sorgen var.
 „Se, saadan, sagde Marian blidt og dæmpet
 „vi mødtes og skal ikke skilles mer.“

Thi da begge de syge er døde, siger han, at de to vil følges ad, de har begge den samme Trang til at lindre Medmenneskers Nød.

„Du er min Medarbejder, bliv min Hustru.“

Hun vedbliver:

„Jeg ved jo godt, jeg er saa rent uværdig;
 men naar han synes om de smaa og ringe,
 saa vil jeg ikke være rig og fornem.
 Naar han faar Lyst at plukke Gaaseurter,
 saa vil jeg ikke være Rosen, som
 kan staa ved Slottets Mur, hvor Hoffolk ser den,
 og hvor en Dronning siger: pluk mig den,
 for den er allersmukkeste. — Romney Leigh!
 O, heller trædes under Fod af ham,
 end bæres ved en mægtig Dronnings Bryst.“

Aurora omfavner hende rørt og kærligt. I det samme faar hun Øje